

AZ ÍRÓI HAGYATÉK ÁPOLÁSA

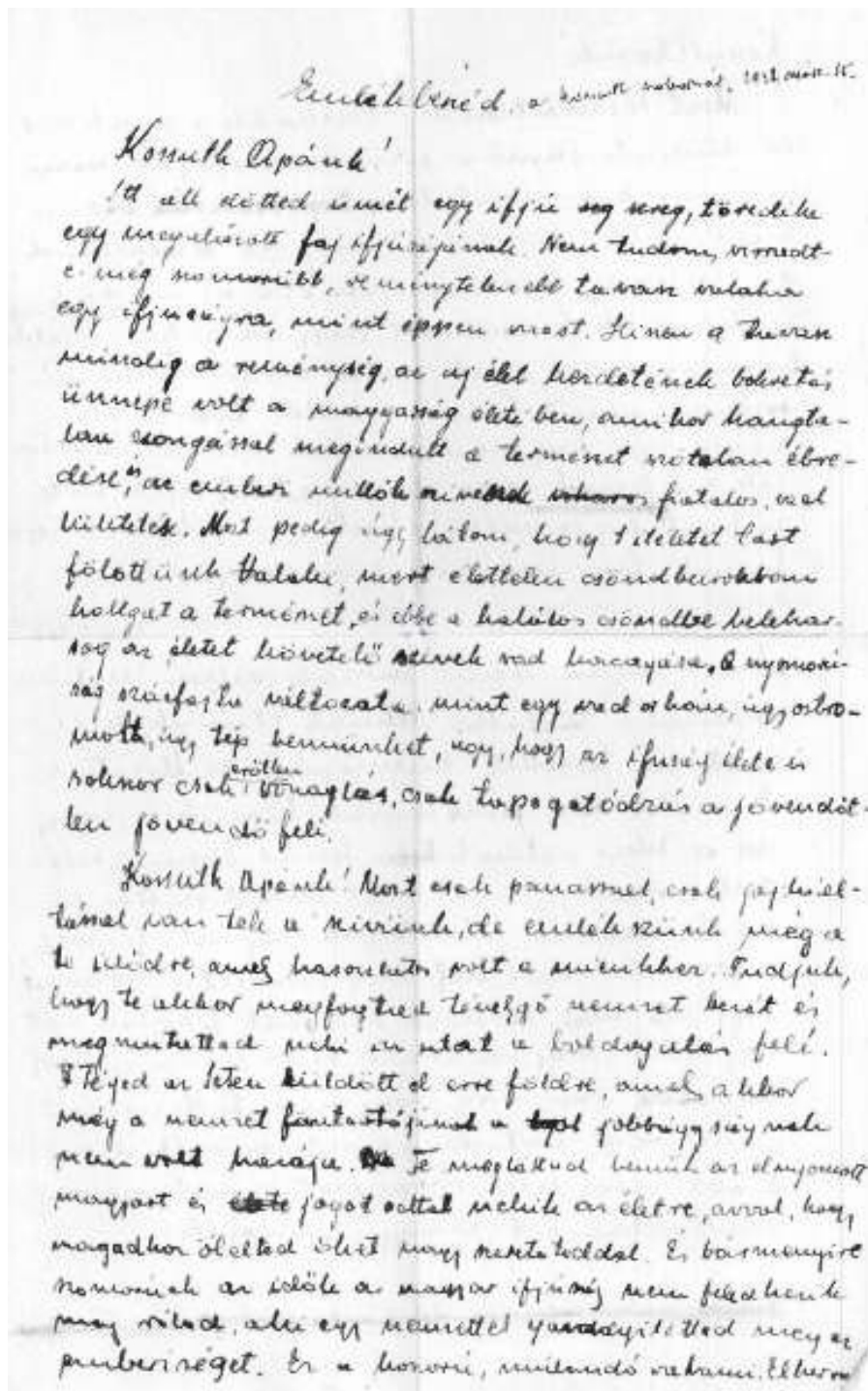
Kárász József író 1914. május 12-én Szegeden született, Hódmezővásárhelyen nőtt fel és gimnáziumi tanulmányait a Hódmezővásárhelyi Bethlen Gábor Református Gimnáziumban végezte. Itt tett érettségi vizsgát 1932-ben, majd a sárospataki, a kolozsvári és a budapesti református teológián tanult tovább. Isten kifürkészhetetlen akaratából 1937-ben elhagyva az egyházi pályát, tanárnak készült, majd íróként, újságszerkesztőként, könyvtárosként, helytörténészként munkálkodott 1996. november 10-én bekövetkezett haláláig.

Tizenöt éve, hogy Édesanyámmal közösen életre hívtuk a Kárász József Alapítványt. Úgy gondoltuk, szükség lehet Hódmezővásárhelyen egy szellemi közösségre, amely hivatott ápolni az akkor négy éve eltávozott Kárász József író emlékét, emellett segíti életművének megismertetését.

Az alapítvány másik – nem titkolt – céljaként a magyarországi református lelkészképzés támogatását tűztük ki, hiszen Kárász József sem haraggal szívében vált meg a papi palásttól, hite és teológiai évfolyamtársaival kötött, életre szóló barátságai is tovább éltek. Eddig ugyan lelkészképzési támogatásért senki nem folyamodott, de ha erre a jövőben sor kerül, hiszem, hogy Isten gondoskodó áldása kirende-li a rávalót.

Már az alapításkor számítottunk rá, hogy ez az alapítvány a lététbe helyezett alapító összeg kamataiból nem fog megélni, az inkább csak példaértékkel bírhat, követőket, adakozókat toborozhat. Amíg az újdonság íze el nem múlt, csurrant is, csöppent is, meg nem gazdagodott tőle senki, de a banki számlavezetés költségeire egy darabig futotta belőle. Persze, nem egyedi eset ez, a kultúra művelésére egyre kevesebb jut. Talán nem is kellene erről beszélni, csak a teljességre törekvés írta velem ide.

Az alapítványnak kezdetben a Bethlen Gábor Református Gimnázium adott otthont, majd 2007-től a Németh László Városi Könyvtár. Természetesen a kuratórium is több alkalommal változott, remélem nem fog senki sem megsértődni amiatt, hogy nem sorolom fel név szerint valamennyi egykori és jelenlegi tagját. Hiszen nem a személyes érdemeikről szeretnék ezen a helyen megemlékezni, hanem arról, hogy Hódmezővásárhely olyan csodálatos hely, ahol Édesanyámmal mindig találtunk nem egy irodalomszerető és segítőkész embert, aki a napi kenyérkereset gondjai mellett önzetlenül felvállalta az alapítvány működtetését.

RÉSZLET KÁRÁSZ JÓZSEF 1932. MÁRCIUS 15-I HŐSÖK-NAPI BESZÉDÉBŐL

Az alapítvány, tán az eddigiekből is sejthető, nem gazdasági vállalkozás, hanem inkább egy szellemi közösség, amely magáénak tekinti a fenti célokat, és azon munkálkodik, hogy Kárász József író emléke ne merüljön feledésbe. Ezt szolgálták az iskolások számára meghirdetett, prózamondó- és novellairó pályázatok éppúgy, mint az irodalmi estek, megemlékezések, emlékkiállítások megszervezése.

Az alapítvány tevékenységét sosem kísérte hangos sajtóvisszhang. Ez nem baj. Édesapám is került a gyakori nyilvános fellépéseket. A csöndet sokkal termékenyebb környezetnek

tartotta az alkotásra, hiszen az itt sarjadó ötletekből, gondolatokból, amíg nincsenek kitéve a nyilvánosság féltreértéseinek, még bármi lehet, bármi kinőhet. Nyilván egy író emlékét szobron, egy utca névtábláján túl legeredményesebben az tarthatja fenn, ha műveit kézbe veszik az olvasók. Az alapítvány erre hivatott, és ezt kívánja segíteni a jövőben is.

Végezetül szeretném kérni az irodalomkedvelőket, hogy olvassák Édesapám könyveit, írásait! Olyan szeretettel olvassák, mint amilyen szeretettel Ő megírta azokat!

Iffj. Kárász József